

عنوان مقاله:

مقایسه گفتمانی توسعه در دولت های احمدی نژاد و روحانی

محل انتشار:

نشریه آفاق علوم انسانی، دوره 3، شماره 32 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

سیدقائم موسوی - دانشجوی دکتری علوم سیاسی/ مسائل ایران، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرضا

سیدحجت اله موسوی - کارشناسی ارشد جامعه شناسی

خلاصه مقاله:

این مقاله بر آن است تا رویکرد گفتمان احمدینژاد و روحانی را به مقوله توسعه بررسی کند. بعد از انقلاب و مشخصا با تثبیت اسلام سیاسی فقهانی از تابستان ۱۳۶۰ تاکنون ۵ گفتمان در ساحتسیاسی ایران حکمرانی کرده اند. پژوهش حاضر به دنبال شناخت گفتمان اعتدال و همچنین الگویارائه شده این گفتمان پیرامون توسعه ایران در قالب تئوری لاکلاو و موفه است. در این گفتمان ها، دال توسعه، مدلول های متنوعی داشت. سوال اصلی مقاله این است که معنا و برداشت از توسعه درگفتمان های اصولگرایی و اعتدالگرایی چیستا گفتمان اصولگرایی به عنوان ضدگفتمان اصلاحات، توسعه را بازتوزیع منابع می دانست و نشانه هایش را حول دال مرکزی عدالت مفصل بندی کرده است. این گفتمان نه تنها از به کارگیری مفهوم توسعه پرهیز می کرد بلکه به جای آن از مفاهیم پیشرفتو تعالی استفاده می کرد. با تحلیل محتوای سخنان و عملکرد این گفتمان، توسعه جهت و رویکردیرونزا داشت. در مقابل گفتمان اعتدال نشانه هایش را حول دال مرکزی توسعه گرایی مفصل بندیکرد و با در پیش گرفتن تعامل با غرب و عملیاتی کردن پروسه سیاست خارجی خوب، در تلاش بودبا حذف تحریم ها و جذب سرمایه گذاری خارجی راه ثبات و توسعه را در داخل هموار کند. بنابرایندر این گفتمان توسعه رویکردی برونزا دارد. در مجموع رهیافت توسعه های هر دو گفتمان از جامعیتو شمولیت توسعه پایدار و همهجانبه برخوردار نبود. روش تحقیق توصیفی-تحلیلی و داده ها با استفادهاز فیش برداری کتابخانه ای جمعآوری شده اند.

کلمات کلیدی:

گفتمان، مفصل بندی، توسعه، اعتدال، اصولگرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1273115>

